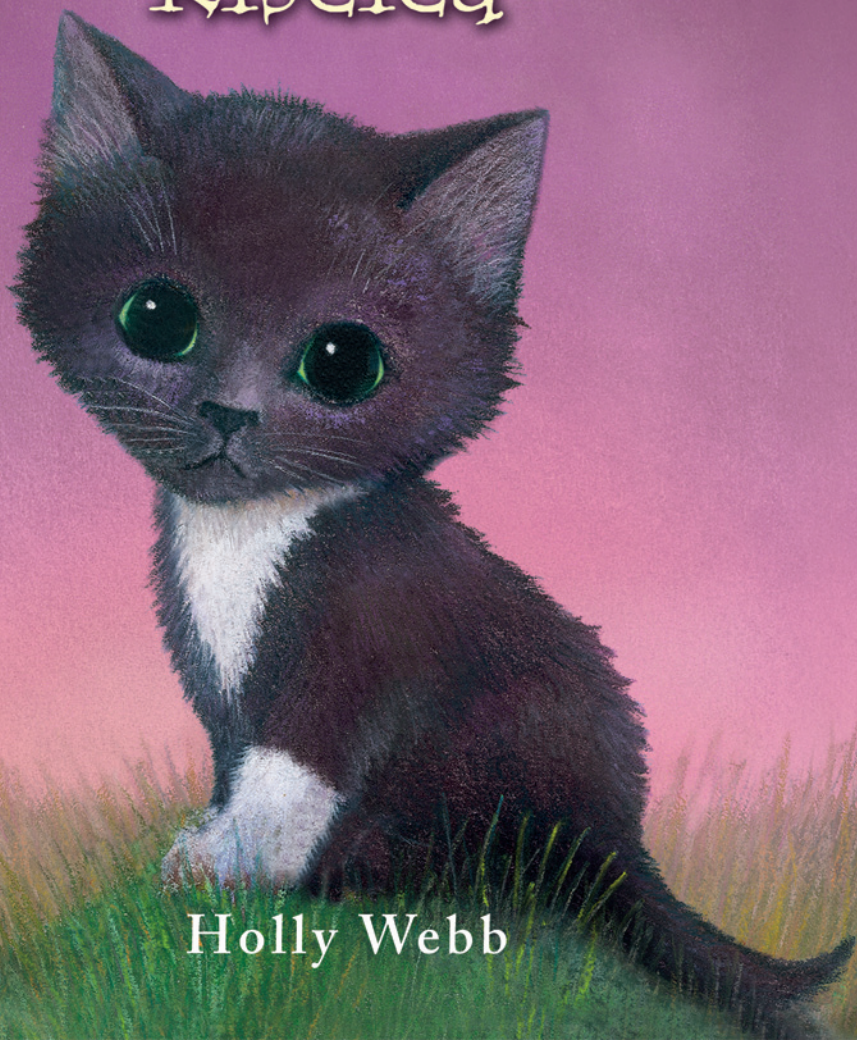

Csöpi az elhagyott kiscica

Holly Webb

HOLLY WEBB

CSÖPI AZ ELHAGYOTT KISCICA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2013

Tabithának

Első fejezet

Amy nagyot ásított, majd álmosan az oldalára fordult, hogy tovább aludjon. Ám hirtelen kiröppent az álom a szeméből, és felpattant az ágyból. Ma van a születnapja! Vajon, túlságosan korán van még, hogy felkeltse aput és anyut? Gyorsan felkapta óráját az ágya melletti éjjeliasztalkáról. Fél hét. Az már biztosan nem számít túl koránnak egy születésnapon. Nem igaz?

Kissé dideregve magára rántotta a köntösét, azután végigsietett a folyosón szülei szobájához.

– Ó! Amy... Boldog születésnapot... – Apukája hatalmasat ásított. – Tényleg olyan korán van még, ahogyan érzem?

– Már fél hét! – vágta rá a kislány izgatottan. – Nem kelhetünk még fel? Kérlek, anyu!

Anyukája máris kifelé kászálódott az ágyból.

– Akkor jobb, ha most méysz, és felöltözől!

– Rendben! – vigyorgott Amy elégedetten. Visszarohant a szobájába, azután apró sóhajjal nekilátott, hogy felvegye az iskolai egyenruháját. Olyan igazságtalan, hogy iskolába kell mennie a születésnapján. Ám mivel hamar felkelt, anyukája talán megengedi, hogy legalább az ajándékai közül kibonthasson párat...

Amy lelkesen lerobogott a lépcsőn, és berontott a konyhába.

– Hűha! – ámuldozott, amint leült az asztalhoz, a nagy halom ajándék elé. Mosolyogva állapította meg, hogy édesanyja fényfűzért tekert az ablak köré.
– Ez csodaszép!

– Nos, mivel ma iskolába kell menned, úgy gondoltam, megpróbálom különlegessé varázsolni a reggelit. – Anyukája egy csokis croissant-t tett a kislány elé.

Abban a pillanatban édesapja is belépett a konyhába.

– Remélem, nekem is marad egy – mondta, és megölelte Amyt. – Boldog születésnapot!

– Hajrá! Nyisd ki az ajándékaidat! – biztatta anyukája mosolyogva.

Amy kinyújtotta a kezét a legközelebbi csomag felé, amely csábítóan puha volt.

– Ó, ez gyönyörű! Nagyi olyan ügyes! – örvendezett, miközben sietve letépte a papírt, és kirázott belőle egy lila, kapucnis pulóvert, melynek hátán rózsaszín szatécica ékeskedett, körülötte fényes csillogokkal.

Édesanyja boldogan mosolygott. – Mondtam neki, hogy bármi jó lesz, amin macska van.

Amikor Amy végül kibontotta az utolsó ajándékot is, apukája vidáman megcsóválta a fejét. – Tudod, aki ezt látja, azt gondolná, hogy szereted a macskákat! – jegyezte meg, szemügyre véve a cicás pólót, cicás uzsonnás dobozt, cicás tolltartót és az álomszép perzsa játék macskát Amy ölében. Szülei pontosan tudták, mennyire szereti a kislány a macskákat. Csak éppen az volt a véleményük, hogy nem elég idős ahhoz, hogy saját cicája legyen, bármennyit is könyörgött érte.

– Gyerünk! Indulnunk kell az iskolába – jelentette be az anyukája. – Úgy szerveztem, hogy ma Lilyéknél uzsonnázol, Amy.

A kislány meglepetten kapta fel a fejét. Most haltott erről először.

Apukája cinkosan kacintott.

– Kicsit több időre van szükségem, hogy előkészítsem neked a meglepetésünket. Nem vetted észre, hogy még semmit sem kaptál tőlünk? Itthon fog várni rád, amikor megérkezel.

– Ó! – Amy arca felragyogott. Ez nagyon izgalmasan hangzott...

– Szerinted lehetséges, hogy a meglepetés egy kiscica? – kérdezte Amy legjobb barátnőjét, Lilyt, aznap már legalább tizenötödjére. A lányok befejezték az uzsonnát, és felmentek Lily szobájába beszélgetni.

A másik kislány felsóhajtott.

– Hidd el, még most sem tudom! Talán úgy érzed, meggondolták magukat, amióta legutóbb kérdezted?

Amy a fejét rázta.

– Anyu azt mondta, még nem vagyok elég idős ahhoz, hogy rendesen tudjak gondoskodni egy háziállatról. Visszavágtam neki, hogy te már tudsz!

Lily elmosolyodott, és megsimogatta Sztellát, óriási cirmos cicáját, aki összegömbölyödve feküdt közöttük a takarón.

– Nekem szerencsém volt. Anya imádja a macskákat. Könnyörögnöm sem kellett.

– Talán apunak azért van szüksége több időre, hogy hazahozzon egy kiscicát – töprengett Amy hangosan.

– El sem tudok képzelni más okot. Ó, egyszerűen nem tudom! – Lehajolt, így orra egy vonalba került Sztelláéval, aki álmosan bámult vissza a kislányra. – Bárcsak te elárulhatnád! Vajon kapok végre egy cicát?

Sztella ásított, kivillantva teljes fogsorát.

– Hmmm. Nem vagyok benne biztos, hogy ez azt jelenti – sóhajtott Amy. – Ó! Ez a csengő volt? – kiáltott fel, lassan feltápászkodva az ágyról.

Lily a homlokát ráncolta.

– Udvariatlanság ennyire örülni, hogy végre hazamehetsz! – Felnevetett Amy aggodalmas arcát látván. – Csak tréfáltam! Menj! Menj már! Szorítok neked. Hívj fel, ha tényleg kiscica volt a meglepetés!

Néhány utcányira kis fekete cica gubbasztott egy kartondobozban, és bánatosan nyávogott. Nem tetszett neki ez a hely, még a szagokat is gyanúsak találta. Haza akart menni, a saját gyönyörű otthonába.

– Csitt! Csend legyen, Kormos! – A doboz tetején mozgás hallatszott, mire a kiscica idegesen felemelte fejcskékjét a hang irányába. – Gyere ki, cicuskám!

A cica riadtan az egyik sarokba húzódott, amikor a sötét doboz egyszer csak feltárult. Akkor megkönnyebbülten nyávogott egyet. A gazdája nézett le rá!

Mrs. Jones benyúlt a dobozba, és gyengéden kiemelte a kiscicát. Az asszony letelepedett egy karosszékbe, a cica pedig kényelmesen összegömbölyödött az ölében.

– Játshatunk egy kicsit Kormossal, nagyí? – Két gyerek lépett Mrs. Jones nyomában a szobába. – Légy szíves, engedd meg! – visította a kislány.

– Millie, higgadj le! – szólt rá Mrs. Jones szigorúan az unokájára. – Még megijeszted.

A kiscica felpillantott a gyerekekre, akik mindketten a kezüket nyújtogatták felé, majd befúrta magát gazdája kardigánjának rejtekébe.

– Csak meg akarom simogatni – könyörgött a kisfiú.

– Sajnálom, Dan! Tudom, hogy üdvözölni szeretnétek, de szegényke még csak most érkezett, és nincs hozzászokva a gyerekek társaságához. Egész biztosan hamarosan megnyugszik, azután annyit játszhattok vele, amennyit csak akartok.

– Ne zaklassátok a nagyit, gyerekek! Pihenésre van szüksége, hogy meggyógyuljon. – A két gyerek édesanyja állt az ajtóban. – Kérsz egy csésze teát vagy valami mást, anya?

– Nem, nem, Sarah, köszönöm! Csak elüldögélek itt egy kicsit Kormossal. Remekül elszórakoztat.

– Jól van. Gyertek, srácok! Ne felejtsetek el becsukni az ajtót! Tudjátok, hogy néhány napig még idebenn kell tartanunk a kiscicát.

A gyerekek elrohantak anyukájuk nyomában, a cica pedig lassan megnyugodott. Ez a hely nem hasonlított az otthonára, de legalább Mrs. Jones itt volt mellette.

– Ó, jaj! Micsoda óriási változás! Nem igaz? – Az idős asszony megcsiklandozta Kormost az álla alatt. – De a lányomnak igaza van. Sokkal jobb helyen vagyok itt, ahol szemmel tud tartani.

Kormos azonban nem figyelt a szavaira. Újra megmerevedett, fekete farkincáján égnek állt a szőr. Millie és Dan mégsem csukta be rendesen az ajtót, és felbukkant ott egy másik macska. Hatalmas szí-ámi bámult a kiscicára kikerekedett, égszínkék szemekkel. Kormos aggodalmasan miákolt. Ez a ház már egy másik macskához tartozik?

Mrs. Jones az idegen macskára pillantott.

– Ó, ez csak Charlie. Ne aggódj, Kormos! Nagyon barátságos. Sarah megígérte, hogy nem jelent gondot. Semmiféle gondot.

– Gyere ki a kertbe! – Amy apukája kitárta a hátsó ajtót, arcán őszinte izgalom tükröződött.

– Az ajándékom kint van a kertben? – habozott Amy. Miért volna egy kiscica a kertben? Kilépett az ajtón, majd hátrapillantott a szüleire, akik ragyogó tekintettel figyelték.

– Nézz fel a fára! – Édesapja felmutatott a kert végében magasodó gesztenyefára.

– Nahát! Egy kunyhó! – csodálkozott Amy a meglepetés láttán.

– Nem tetszik? – kérdezte apukája hirtelen aggodalmas hangon.

– De igen, nagyon is. – Amy megölelte az apukáját. Igazat mondott, mindig vágyott egy saját kis búvóhelyre. Csak hát, a kunyhó mégsem kiscica...

– Akkor menj, és derítsd fel! – biztatta az anyukája.

Amy végigrohant a kerten, majd felkapaszkodott a keskeny létrán, amelyet édesapja erősített a fa törzsére.

A kunyhó a frissen ácsolt fa csodás illatát árasztotta. Amy boldogan nézett körül. A belsejében egy nagy lila babzsák terpeszkedett, amelyre leülhetett, és a pici, szintén fából készült asztalkán, a négyszögletű ablak mellett, egy rózsaszín cukormázzal borított szülinapi torta várt rá.

Amy kihajolt az ajtón, és lemosolygott a szüleire.

– Csodálatos ajándék. Köszönöm!

– Körülbelül fél óra múlva vacsorázunk. Rendben? – mondta anyukája boldog mosollyal.

Amy letelepedett a babzsákra, és felsóhajtott. Tényleg nagyon tetszett neki a házikó, ugyanakkor a szíve mélyén kissé csalódott is volt.

– Tudhattam volna, hogy nem kiscica lesz a meglepetés – suttogta magában halkán. – De azért titokban reménykedtem...